

Kleinschalige
exposities in
Limburg belicht.

Koude kijktocht in een oud pand

Omdat het hoofdgebouw van Marres in Maastricht in beslag wordt genomen door de installatie van Levi van Veluw, is *Currents #3* neergestreken in een leegstaand bedrijfspand aan de Maas. Net als bij vorige edities is er werk bijeengebracht van startende kunstenaars uit de Euregio.

Blikvanger aan de buitenzijde: een foto van een landschap met een globe. De bol raakt de grond op de plaats waar de foto werd genomen, en die informatie zorgt voor positieve verwarring. Binnen ontdek je enkele tegenhangers. Waaronder een opengeslagen atlas bij een video-opname van een cockpit tijdens een intercontinentale simulatievlucht.

De bezoeker wordt uitgenodigd om met onbevangen blik op pad te gaan, bij wijze van sightseeing. Je krijgt waar voor je geld, te veel waar zelfs om niet kijkmoe te worden. Het beste is om keuzes te maken. Niet te missen, zijn vier grote videobeelden van een naakte vrouw die fysieke grenzen opzoekt: ze probeert zich staande te houden tussen borstels van een autowasstraat, zwemt langs een zeeschip, staat in een onherbergzaam gebied en ligt te bibberen in de sneeuw. Een boeiende film in een donkere ruimte voert je langs rotsen en in spelonken. Een ander werk omvat diverse film- en tekstfragmenten, uitgesteld als forensisch bewijsmateriaal van een tragedie. Het is aan de kijker om die tragedie te reconstrueren, vanaf de intro van *The Damned* (Visconti) in het midden.

NABEELD

Gezien: *Currents #3*: 'Sight-seeing', werken van jonge kunstenaars uit de Euregio

In: Marres aan de Maas, Maastricht

Nog: tot en met 5 februari

Bij de expositie is veel uitleg beschikbaar, in een brochure en via de website van Marres. Zo kom je er bijvoorbeeld achter waarom er een brommobiel heeft rondgeden (iets met rotaties), waarom er een licht vervormde plaat tegen de muur staat (met 3D-software geproduceerd) en welke betekenis een bak met vloeibare smurrie heeft. De locatie is er ideaal voor, maar het zijn niet erg aansprekende objecten. Andere werken, zoals een documentaire over een denkbeeldige berg in de polder en films over Iran en IJsland, vergen geduld. Maar iets pakt je en dan ben je verloren en blijft kijken. Of iets pakt je niet, en dan ben je ook verloren - voor het kunstwerk, want je loopt ervan weg. Hoe verfrissend zijn dan ineens 'gewone' tekeningen en schilderijen, zonder dat je meteen weet wat ze behelzen. Bijgaand tafereel is één van die intrigerende werken. Het is maar een greep. Wie alles in het gebouw geduldig tot zich neemt, zal even verkleumd raken als de vrouw in de sneeuw.

THIJS LENSEN

'Ultradallas' van Mikaël Groc.

foto Marres